

Afventer forsiden

Julie Hastrup
Vildskud
448 sider
Politikens Forlag

Det er baske sager, vi psykologisk bliver præsenteret for i denne absolut lækre og fortættede, seneste fortælling om Rebekka Holm.

Jeg mangler nogen. Noget familie. Jeg har kun en mor.

Man skal virkelig være afstumpet, hvis man ikke er klar over smerten i sådan en sætning.

Uanset om man er enebarn, har en masse søskende, har alle forældre og bedsteforældre intakt, eller om man mistede dem alle igår.

Så vil man vide, hvad et betyder.

Hvem der siger det i bogen er egentlig underordnet. Sætningen beskriver i et splitsekund forfatterens forståelse for familieforhold, traumer, glæder og sorger.

Udsagnet lægger sig også rigtig godt op af stilen med Julie Hastrups øvrige måde at beskrive dagligdags situationer på og den detaljerede måde at lade os følge med den eksempelvis unge streetartist Elias, der pludselig forsvinder.

Bogen handler også om Johanna Ejby, der mister sin datter og derfor begynder i en sorggruppe. I sorggruppen begynder hævnens over det tabte at brede sig, i og med, at en anden kvinde starter i gruppen. Nu begynder så det psykologiske spil om, hvor langt, man vil gå for at hævne den, man har mistet.

Videre kommer Rebekka Holm på banen, hvor hun har svært ved at erkende, at hendes svenske kæreste ikke mere er den samme efter et drabsforsøg.

Og hvordan har hun det så med det hele midt i sin opklaring, efterforskning og sit private og personlige liv.

Vildskud verificerer i bund og grund det gamle ordsprog om, at man kun kender folk til tænderne.

At bag facaden ligger der noget og raser, som ingen kendte til, og som kan få fatale følger.

Psykologisk er der hos vi mennesker ikke særlig langt mellem de forskellige følelser. Det får vi klart at læse i bogen her, omend vi som almindelige, dagligdags mennesker ofte fortrænger de forskellige følelser og dermed lader vejen blive længere.

Det kan være godt, det kan være skidt.

Under alle omstændigheder er det flot af Julie Hastrup, at hun giver os mulighed for ikke bare at indse, hvad det menneskelige også består i, men rent faktisk får vi også qua hendes fine ordvalg og opbygning af bogen mulighed for at **mærke** os selv og vore inderste følelser.

Det er imponerende.

Man blæser gennem bogen; ikke blot fordi det er en godt, sammenskruet krimi, men fordi vi genkender sider hos os selv, som vi kan bruge til at øge bevidstheden om vore handlinger.

